

Володимир Кокотунів – начальник табору. Кадр з фільму «Вірити!».

ника, став «Владика Андрей» про Андрея Шептицького режисера Олесь Янчука (2008). «Вірити!» є ще одною цеглиною у фундамент християнського художнього кінематографа України та першим художнім фільмом про переслідування римо-католиків у нашій країні. Слід згадати також стрічку «Яких гонять за Христа» (історія про життя та страждання лютеранського пастора та його родини, коли 1944 року в Румунію увійшли радянські війська).

Приємно тішить музика до фільму, як і саундтрек Юрія Звонара. Композитор і виконавець і сам знявся у фільмі – в ролі баяніста на ярмарку. Юрій відзначив: щоб написати музику, йому потрібно було вжитися в атмосферу і дух фільму, будучи присутнім під час знімання. Завдяки цьому, написав музику легко і швидко – за два тижні.

Зрозуміло, дався взнаки обмежений бюджет, було скорочено кількість сцен і вірогідно з цієї причини фільму бракує ширшого контексту – адже такі гоніння були спрямовані на те, щоб знищити людину як таку, а християнство було реальною силою, що протистояла тоталітаризму (беремо до уваги і так званих «анонімних християн»). Водночас, сценарій для досягнення поставленої мети також можна було би вдосконалити за рахунок уривків кінохроніки, думок-цитат очевидців і свідків, важливої статистики (що, до речі, зроблено у стрічці про переслідування у Румунії). Інший істотний недолік – брак роботи акторів «третього» плану. Яскрава гра актора, що втілює одного із зрадників у таборі, контрастує із тим, що ми не бачимо реакції інших осіб третього плану на події. Слабкості сценарію, на жаль, підважують майстерну гру акторів, котрі, до речі, працювали майже на волонтерських засадах. Важливо, що фільм був створений значною мірою завдяки сумлінній та часто майже безоплатній праці багатьох людей. Тож, попри хиби, сподіваємось, що стрічка сприятиме розбудові українського християнського кіно.

Стрічку «Ціна правди» так і не змогли показати в Росії – демонстрацію перервали «тітушки».

Про це розповіла польська режисерка, сценаристка та акторка кіно, режисерка фільму «Ціна правди» про Голодомор в Україні Аґнешка Голланд в програмі «Вечір з Миколою Княжицьким» на телеканалі «Еспресо». Голланд додала, що не могла промовчати на тему Голодомору: «Ми не можемо будувати майбутнього, коли замовчуємо злочини проти свого народу. Ці безіменні жертви Голодомору заслуговують на те, аби їм віддати честь, аби вони вийшли з небуття».

Також режисерка зауважила: «Суспільством маніпулювали й маніпулюють зараз. Ми мали з цим справу в 1930-х роках і маємо тепер, коли не просто немає вільних медіа, а є корумповані ЗМІ, які служать одній політичній агентурі – так дуже легко маніпулювати думкою суспільства. Проте є і журналісти, як Гарет Джонс, які готові померти за правду. Щоправда, величезна машина пропаганди та фейкових новин працює настільки сильно, що важко відрізнити, де правда, а де фальш».

Від редакції: *Ім'я Гарета Джонса та записи його «Щоденника» вперше в кіно прозвучали в документальному фільмі Сергія Буковського «Живі» (2008). Саме Сергій Буковський і запропонував Аґнешці Голланд зняти фільм про цього мужнього британського журналіста, котрий чи не першим у світі заговорив про Голодомор в Україні. Стрічка «Ціна правди» кілька років тому йшла у світовому, а також в українському прокаті й здобула підтримку як критики, так і глядачів. Вона зробила вагомий внесок у поширення в міжнародному просторі правди про геноцид українського народу в часи сталінського тоталітарного режиму.*